

Sempre alegres

Isabel Gameros de Charún, promotora rural de Cañete (Perú) i supernumerària de l'Opus Dei, dóna un testimoniatge sobre la vida familiar després del recent terratrèmol que va assolar aquesta província. Ella, com altres pobladors, va recórrer a la intercessió de la Mare de Déu del Amor Hermoso, Patrona de Cañete, i de sant Josepmaria Escrivà, perquè els salvessin.

27/09/2007

“Estic bé, cap maó em va caure al cap perquè casa meva era de maó”,
comenta en la seva innocència infantil, Rodrigo, de 7 anys, un dels tretze fills d'Isabel de Charún, promotora rural del Centre de Formació Professional per a la Dona Condoray. Viuda des del febrer d'enguany, Isabel treu endavant a la família, amb fortalesa i coratge.

“Gràcies a Déu i a sant Josepmaria estem vius i vam poder sortir a temps del nostre habitatge. Li demanàrem ajuda, amb molta fe, i la meva filla Diana, que estava a la zona de més risc, va poder escapar; a poc a poc, van anar sortint els onze que viuen amb mi, sans i estalvis. Benjamín jugava amb el seu amic Nachito i va arribar corrent al meu costat”,
afegeix.

La força del terratrèmol va fer que es desplomés gran part de la casa i l'altra va quedar tan malmesa que va

haver d'ensorrar-la. Avui on era la façana hi ha un gran plàstic blau per protegir la propietat. *“Només tenim un ambient petit, però estem amb vida i a cap dels meus fills no els ha ocorregut res; tenim molts motius d'agraïment a Déu”.*

Isabel recorda: *“aquella nit ens vam quedar al carrer amb els veïns resant el Sant Rosari a la nostra Mare del Amor Hermoso, Patrona de Cañete, molt units i convençuts del seu afecte maternal. És un dels grans regals que ens va fer sant Josepmaria Escrivà i estem segurs que va protegir aquesta vall beneïda. Durant diversos dies van succeir tremolors forts, la ciutat es va omplir de terra -van haver de derruir cases- i molta gent es va quedar sense habitatge. Era el moment de donar consol, esperança i una mica d'alegria a la resta”.*

L'exèrcit dels Charún era inconfusible: un grup alegre, amb

màscares protectores, pales i carretons, traient, de sol a sol, els abundants enderrocs de casa seva. *“La gent ens preguntava i com s’ho faran? Com estan tan tranquils? Els contestàvem que Déu sap més i no ens abandona”*, explica Odalis, una de les filles grans d'Isabel.

Somnis i il·lusions

Odalis tenia un *“carrito sanguchero”* amb què es guanyava la vida venent pans farcits i begudes als camioners que transiten per la veïna carretera Panamericana Sud. Somiava posar una botiga de joguines a la seva mateixa casa per ajudar la família, però aquest projecte haurà d'esperar.

Tots a una, els Charún treuen endavant les tasques de la llar i tenen un encàrrec segons la seva edat. Es reuneixen a les nits i expliquen els petits successos del col·legi o del seu món infantil.

Isabel continua: “La meva família és senzilla. Tenim pocs mitjans econòmics, però estem molt units, avui més que mai. També tinc fills grans que ja treballen i ajuden econòmicament en l’educació dels més petits. El meu espòs José era paleta i va morir al febrer passat deixant un buit molt gran en la nostra llar.”

A les mans de Déu

“Sant Josepmaria Escrivà em va ensenyar a viure sempre alegre, a trobar Déu en totes les circumstàncies, oferint-li no sols el bo sinó les coses que de sobte per a mi podien ser un problema. Avui, uns moments difícils, estimem la seva santa Voluntat i ens posem en les seves mans”, expressa Isabel.

“Viure per als altres, és el que mana la solidaritat cristiana. Ningú pot estar dispensat d’aquest deure ni tan sols el més pobre. Hem de compartir el poc que tenim amb els altres. Sé del cas

d'una jove de Mala, filla de camperols molt pobres, que va enviar un quilo de patates per als damnificats, encara que li feia falta aquest aliment. També m'han commogut els gestos de tantes persones que han tocat la porta per ajudar-nos encara que gairebé no ens coneixien i ens portava una bossa amb queviures. Fins i tot un camió que passava ens va regalar unes mantes. Com som una família nombrosa i hi ha molts nens...”

Promotora rural: al servei dels pobles

Isabel fa compatible l'atenció a la seva família amb la seva feina de promotora rural de Condoray, obra corporativa de l'Opus Dei, la missió principal de la qual és aconseguir la promoció humana, social i espiritual de la dona camperola del Valle de Cañete.

“Allí vaig descobrir que podia ajudar altres dones a millorar i des dels 19

anys em vaig convertir en promotora rural. El que apreng ho transmeto als pobles: li parlo a cadascuna i els ensenyo a estimar el treball, a ser generoses, alegres, que superin les dificultats. En la vida hi ha moltes circumstàncies difícils i no podem ensorrar-nos. La promotora és una persona que cerca el desenvolupament d'altres dones i tracta d'ajudar-les perquè surtin endavant, adquireixin millors hàbits, més educació. Ajudem a fer que la gent solucioni els problemes i faci un pas endavant. Després del terratrèmol han anat a visitar les famílies, a donar-los companyia, a impulsar-les a organitzar-se i han recolzat el treball de Condoray per ajudar a gairebé 800 damnificats.

Isabel ens resumeix el seu projecte de vida com a mare de família cristiana i promotora rural: “Durant tots aquests anys l'exemple de sant Josepmaria Escrivà ha estat una guia

per a la meva llar i treball. He comprès que les coses de cada dia es poden santificar i podem escriure amb la nostra existència ordinària una bonica història d'amor a Déu.”

El Centre de Formació professional per a la Dona Condoray està atenent 890 famílies que han estat afectades pel terratrèmol. Els qui desitgin col·laborar amb aquesta croada de solidaritat poden obtenir informació a <https://www.condoray.edu.pe/ayuda/ini.htm>.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/sempre-alegres/> (20/04/2025)